

Til nr. 14

Med forslaget præciseres hvilke medarbejdere retningslinierne skal omfatte. Det klargøres herved, at retningslinierne ikke skal omfatte interne revisionschefer og vicerevisionschefer, idet disse i henhold til § 34, stk. 10, ikke kan have engagement i eller stille sikkerhed over for pengeinstituttet.

Til nr. 15 og 17

Med forslagene tilsigtes en modernisering og forenkling af reglerne.

Formuleringen af § 19 a, stk. 7, skal ses i historisk perspektiv. Indtil ændringen af bestemmelsen ved lov nr. 306 af 16. maj 1990 skulle Finanstilsynet give tilladelse til, at bogholderi- og kassefunktion blev varetaget af samme person, ligesom Finanstilsynet skulle give tilladelse til, at visse dispositioner blev gennemført ved en persons underskrift. Ved lovændringen blev kompetencen tillagt bestyrelsen.

§ 20, stk. 2, stiller efter sin ordlyd krav til såvel mediet (skriftlighed) som antallet af medvirkende personer, idet mindst to personer skal underskrive for at forpligte pengeinstituttet.

I dag forpligter pengeinstitutter sig på mange andre måder end ved skriftlige dispositioner. Den teknologiske udvikling har medført, at pengeinstitutter i stadig større omfang benytter sig af tele- og datamedier.

Pengeinstitutter indgår forpligtende aftaler i relation til såvel privat- som erhvervskunder via telefon, telefax og telex.

Hertil kommer, at udviklingen af home- og office-banking systemer har åbnet mulighed for at gennemføre forpligtende pengeinstitutforretninger på nye måder.

Den stadige teknologiske udvikling indebærer, at det også i fremtiden må forventes, at der via tele- og datakommunikation samt andre teknologiske medier vil opstå nye måder, hvorpå pengeinstitutter kan forpligte sig.

Den teknologiske udvikling har medført, at indholdet af bestemmelserne i § 19 a, stk. 7, og § 20, stk. 2, ikke længere er i overensstemmelse med den måde, hvorpå pengeinstitutforretninger gennemføres i praksis. Særligt kravet i § 20, stk. 2, om skriftlighed, som er strafbelagt med bøde eller hæfte, jf. § 54, stk. 1, indebærer en risiko for, at pengeinstitutter dagligt handler i strid med bank- og sparekasseloven.

Det foreslås derfor, at bestemmelserne ophæves, idet der samtidig henvises til lovens § 18 a, der gennemførtes ved lov nr. 382 af 22. maj 1996 om ændring af bank- og sparekasseloven.

Til nr. 16

Forslaget genindsætter stk. 2, som vedtaget ved lov nr. 475 af 10. juni 1997, idet bestemmelsen fejlagtigt er faldet bort ved vedtagelse af lov nr. 491 af 1. juli 1998.

Til nr. 18

Forslaget er en konsekvens af den foreslåede ændring under nr. 5 (§ 7 b, stk. 2). Bortset fra, at forslaget omfatter andele i alle virksomheder, svarer forslaget til den foreslåede § 7 b.

Til nr. 19

Forslagene er et led i harmoniseringen af tilsynslovgivningens concernregler.

Den foreslåede ændring af »moderselskab« til »moderselskaber« sker for at tydeliggøre, at både direkte og indirekte moderselskaber og disses associerede virksomheder er omfattet.

Til nr. 20

Det foreslås, at lovens § 34, stk. 1, ændres, således at kravet om 2 revisorer ikke skal gælde for de mindre pengeinstitutter. Jo mindre institutterne er, jo mere økonomisk belastende er kravet om 2 revisorer. Da det samtidig skønnes, at kravet ikke forøger sikkerheden væsentligt i de mindre institutter, foreslås det, at de fritages for kravet. De mindre institutter skal efter forslaget have mindst en revisor, der skal være statsautoriseret.

Grænsen på 250 mio. kr. svarer til den grænse, der i øvrigt anvendes ved grubeinddeling af pengeinstitutterne, således at kravet om 2 revisorer ikke vil gælde for gruppen af de mindste institutter (gruppe 4).

De øvrige ændringer af § 34, stk. 1, er konsekvensrettelser eller ajourføringer. Det er ikke som i den gældende bestemmelse præciseret, at revisorerne i alle tilfælde skal være enten statsautoriserede eller registrede, idet dette følger af årsregnskabslovens § 61 b, stk. 1, jf. forslag til ændring af § 1, stk. 1, 4. pkt., i lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v.

Efter den gældende § 34, stk. 2, skal revisorerne i et pengeinstitut tillige være revisorer i pengeinstituttets moder-, søster- og dattervirksomheder. Dette omfattende krav er ikke hensigtsmæssigt i alle tilfælde, specielt når pengeinstituttet har en udenlandsk modervirksomhed. Hvis en tilsvarende bestemmelse blev indført for andre virksomheder i den finansielle sektor, ville det derudover give anledning til regelkonflikt, når forskellige virksomhedstyper er concernforbundne, fordi det bliver uklart, hvilke af virksomhedernes revisorvalg, der skal være bindende for de øvrige virksomheder i koncernen.